

Chương 15

Smitty đập văng cánh cửa phòng ngủ của họ, vẻ mặt thỏa mãn khi nghe tiếng hét kinh ngạc của Ronnie Lee và tiếng gầm giận dữ của Shaw. Nhất là khi Shaw cuống quýt phủ chặn lên thân thể lỏa lồ của cả hai.

“Này, Ronnie Lee,” anh bình thản hỏi. “Cô có thể giúp tôi làm một chuyện cực kì quan trọng được không?”

Shaw định nói gì đó, nhưng Ronnie đã dùng tay chặn miệng anh ta lại. Smitty cắn cắn lớp thịt phía trong miệng khi anh nhìn thấy vị trí cơ thể của họ - Brendon ở trên người Ronnie. Và, một lần nữa, hoàn toàn khỏa thân.

Chúa ơi, Bobby Ray Smith, đôi lúc mày cũng khôn nạn thật đấy.

“Bobby Ray, anh có thể ra ngoài phòng khách không? Tôi sẽ ra ngay đây.”

Anh cố nén tiếng cười lại, xoay người và thong thả bước xuống hành lang. Đúng như lời hứa, Ronnie đột nhiên xuất hiện, người được một cái áo choàng tắm khách sạn bọc kín. Cô lùi ra khỏi phòng ngủ, đặt tay lên môi và van nài, “Anh cứ chờ ở đây đi nhé, anh yêu. Em sẽ quay trở lại ngay. Em hứa đấy.”

Cô đóng cửa phòng và đi về phía Smitty. Cô lại đưa tay lên một lần nữa, kê lên môi để ra hiệu anh im lặng, sau đó xua xua năm ngón tay với anh. Rồi cô biến mất ở một hành lang khác.

Smitty lang thang vào phòng khách và thả mình lên ghế sofa trong lúc chờ đợi. Khoảng mười phút sau, Ronnie xuất hiện. Đã tắm rửa sạch sẽ và ăn vận đàng hoàng, cô ra hiệu cho Smitty, trên đường đi còn tiện tay vớ lấy cái áo khoác da thuộc.

Ronnie mở cửa chính ra và lại ngoắc ngoắc tay với Smitty. Anh biết chuyện này sẽ đi đến đâu và tự hỏi những người bạn này của anh đang bị cái gì đây, anh đứng dậy và đi theo cô. Họ đứng trước cửa thang máy. “Cô đang làm gì vậy?”

“Giống những gì anh đang làm thôi, chỉ có mục đích là khác.” Cô ấn nút gọi thang máy một lần nữa. Thang máy ding lên một tiếng và cánh cửa xịch mở. Ronnie vừa đẩy Smitty vào trong thì họ nghe thấy tiếng gầm của Shaw vang dội từ bên trong căn hộ.

“Ronnie Lee Reed! Em đang đi chỗ quái nào thế hả?”

“Bữa trưa với Bobby Ray. Tối nay ta sẽ nói chuyện sau nhé. Chúc anh một ngày làm việc vui vẻ. Em yêu anh!”

Smitty trông thấy Shaw lao ra từ cánh cửa chính đang còn mở và, hoàn toàn trần trụi, xông thẳng đến thang máy, nhưng cánh cửa đã sập lại trước khi gã ta đến kịp. Nắm đấm của gã nện vào cánh cửa, khiến cho chiếc hộp nhỏ mà bọn Smitty đang đứng run lên bần bật.

“Ronnie Lee...?”

“Anh đã cắt ngang quá trình... ờ, anh biết mà.”

“Và vì vậy, cô tra tấn gã ta?”

“Ôi, cứ như thể anh không định như vậy. Vả lại, tôi cũng đã có được thứ tôi cần rồi.” Cô cười đầy thỏa mãn. “Hai lần cơ. Chú mèo con tội nghiệp của tôi thì xui xẻo hơn, vẫn còn trĩu đầy một bụng và có hơi cáu kỉnh một chút.” Cô ra vẻ ngạc nhiên. “Ừ, tôi bỏ mặc anh ấy tự sinh tự diệt... Để tối nay tôi đền bù cho anh ấy vậy.” Và sự gấp gáp đã hiện rõ trên mặt cô ta.

Smitty cười. “Cô cứ thích chơi với lửa.”

“Tôi biết. Tôi biết. Nhưng tôi không nhịn được.”

Cửa thang máy mở ra và cô nắm lấy tay Smitty, kéo anh ra khỏi cái hộp bé tí đó, xuyên qua đại sảnh náo nhiệt, và hòa vào những con phố bận rộn tại Manhattan. Họ băng ngang qua những chiếc xe hơi, Ronnie dẫn anh đến một quán ăn phía bên kia đường nằm dưới hai lô nhà.

Họ bước vào và vị đầu bếp đang đứng phía sau quầy gọi tên cô.

“Chào, Matty,” cô cười.

“Vẫn như cũ à, cưng?”

“Phải, và” - cô đẩy Smitty vào một cái ghế còn trống - “cho anh ta một phần giống hệt nhưng gấp ba số thức ăn lên.” Ronnie Lee ngồi xuống và thở dài. “Được rồi. Phun hết ra đi.”

Jess đang ngáp cái thứ bốn mươi nghìn thì Phil bước vào văn phòng.

“Hacker.”

Vấn đề xảy ra thường xuyên đến nỗi Phil không thèm nói trọn vẹn một câu.

“Giỏi không?”

“Quá giỏi là đằng khác. Có gì đó quen thuộc lắm.”

“Bám theo bọn chúng đi,” cô vừa nói vừa tiếp tục ngáp. “Tớ muốn một cái tên.”

“Đang truy theo rồi.” Anh tiến hẳn vào phòng. “Cậu có sao không?”

“Ồn cả. Vì sao?”

“Vì cậu đã ngáp cả buổi sáng nay rồi.” Anh ta cười. “Cuối tuần bận lắm hả?”

“Đại loại vậy.”

Anh thả người vào một cái ghế đối diện cô. Anh chàng này không bao giờ thật sự ngồi mà chỉ có thả người, rơi người, lao người xuống ghế thôi. “Tình hình nghiêm trọng lắm không?”

“Không... có lẽ...” Cô thở dài. “Tớ không biết nữa.”

“Cậu có kể cho anh ta nghe về lũ Wilson chưa?”

“Rồi, anh ta biết tớ đang nói dối. Tớ nghĩ anh ta chỉ đổ mảy thiết bị an ninh linh tinh ấy lên đầu chúng ta để ép buộc tớ khai ra sự thật.”

“Vậy chúng ta có cần phải chi trả cho cái thứ nhảm nhí ấy không?”

Jess cười. “Tên khốn keo kiệt này. Tất nhiên chúng ta phải trả rồi. Và lại, thắt chặt an ninh thêm một chút thì cũng chẳng có hại gì.”

“Ừ, Sabina muốn củng cố hệ thống bảo an ở trụ sở nữa.”

“Ý tưởng này không tồi chút nào. Tớ chỉ lo không biết cậu ấy sẽ làm gì nếu Wilson tấn công khi cô ấy là người thường thôi.”

“Cậu lo lắng cũng đúng thôi,” Phil nhẹ giọng lắm bảm. Không giống với những Chó hoang khác, Sabina là người thường còn nguy hiểm hơn gấp bội so với người biến hình. Cô ấy có sở thích đặc biệt với dao...

“Gọi cho Mace đi. Xem họ có thể trang bị thêm gì cho căn nhà không.”

“Được. Còn cậu với cậu trai nông thôn sao rồi?”

“Tớ không biết, Phil à. Tớ cứ tự nhủ với bản thân không nên dính líu với anh ta nữa, và rồi tớ phát hiện mình càng lúc càng dính chặt lấy anh ta. Cậu biết mà, sói vô cùng xấu bụng. Cả nam lẫn nữ. Họ chỉ biết làm tình, làm tình và làm tình. Một cách vui vẻ. Lê lét từ giường này sang giường khác. Cho đến khi họ tìm được người ấy. Bạn đời của họ. Tớ chỉ là một trạm dừng chân trong hành trình của anh ta thôi.”

“Cung à, cậu không biết đâu. Có thể cậu là người ấy đấy.”

“Có thể tớ ngu ngốc thật, nhưng tớ không ảo tưởng.” Cô lại ngáp, dùng tay chải chải mái tóc. “Dù vậy, những ngày qua đúng là vui thật. Đã lâu lắm rồi tớ mới thoải mái như vậy.”

“Vậy thì chúng ta phải bám lấy anh ta,” Phil đùa. “Chí ít thêm một chốc nữa thôi.”

“Jess cười khúc khích. Ừ, nhất định rồi. Hơn nữa, dạo này anh ta ngẫu lắm. Anh còn bí mật giúp đỡ chúng ta xử lý chuyện của gã Wilson nữa cơ. Và cũng không nổi cáu khi tớ đấm văng em gái anh.”

Tiếng kéo ghế xoèn xoẹt và những bước chân xồng xộc vào khiến đầu Jess nổ tung. Ba người bạn của cô lao vào, nhập bọn cùng với Phil.

Sabina nhào lên bàn của cô, đánh đổ hồ sơ và bút viết xuống sàn nhà. “Cậu đấm cô ta?”

“Tớ bị giật mình khi nhìn thấy ả. Tớ không cố ý mà.”

“Cậu có làm cô ả khóc không? Chảy máu? Thút thít van nài cậu đừng làm tổn thương cô ta nữa?”

“Cậu bị gì vậy?”

Sabina nắm lấy tay Jess. “Tớ yêu cậu quá đi mất. Tớ tự hào quá, bạn hiền ạ.” Cô liếc nhìn ra sau lưng. “Cho cô ấy thấy đi. Cho cô ấy thấy chúng ta tự hào đến cỡ nào!”

Ba kẻ còn lại chạy ra khỏi phòng và Jess nhảy dựng lên, hét to. “Lạy Chúa, không! Không cần cố vũ đâu!”

Ronnie ngấu nghiêng mẩu bánh sandwich phô mai nướng của mình và vừa nhồm nhoàm một mồm đầy thức ăn vừa hỏi anh, “Tại sao anh lại muốn tìm hiểu về nhà Wilson chứ?”

“Cô không thể chỉ trả lời câu hỏi của tôi à?”

Ronnie Lee Reed biết chuyện của tất cả mọi người. Cô ấy không phải kẻ đào bới, nhưng lúc nào cô cũng tìm ra. Cô luôn nắm trong tay suối nguồn thông tin về các Bầy Smith trên khắp đất nước này, và Smitty đã tận dụng kiến thức của cô hết lần này đến lần khác.

“Được rồi. Được rồi. Không cần câu hỏi với tôi đâu. Bầy Wilson khá nhỏ và hung hãn. Họ là họ hàng xa của Smith, nhưng tôi không biết chính xác huyết thống thế nào.”

“Còn Walt thì sao?”

“Một gã đáng ghét. Thô lỗ. Một thằng khốn nạn đúng chuẩn. Theo nguồn tin mới nhất của tôi thì gã đã tiếp quản công ty xe tải của cha gã, nhưng gã cũng phá tan tành cái cơ nghiệp này rồi.”

“Cô nghĩ gã cần tiền không?”

“Lúc nào mà chẳng cần. Gã là một tên nghiện cờ bạc nặng. Và gã không vay tiền của con người. Gã vay từ lũ gấu. Gấu Bắc cực.”

“Ngốc thế.”

“Đồng ý, lần nọ, chúng đã đập gãy cả hai chân Walt khi gã không thể trả tiền. Cuối cùng, bạn đời của gã phải quay về vay mượn gia đình cô ta.”

“Cô biết gì về bạn đời của gã không?”

Ronnie đảo tròn mắt. “Polly June Taylor. Ả đàn bà khốn kiếp bậc nhất thế gian này. Nhưng ả ta mê một Walt.”

“Được rồi. Cảm ơn.”

“Tôi có thể giúp gì không?”

“Chưa biết nữa.”

“Ừ, có gì cứ cho tôi biết.”

Họ im lặng ăn trong vài phút cho đến khi Ronnie hỏi, “Vậy ra là cô ta à?”

“Là ai cơ?”

“Jessie Ann. Tôi nhìn thấy cô ta trên màn hình ở viện bảo tàng, nhưng tôi không có thời gian để hỏi anh về cô ta.”

Vì bọn họ không có đủ thời gian để sắp xếp mọi thứ khi nhận nhiệm vụ bảo vệ viện bảo tàng nên Ronnie Lee đã chủ động giúp đỡ. Thường thì cô chỉ xử lý bảng lương cho họ, nhưng cô trông coi xe giám sát ngầm cũng rất xuất sắc.

“Phải, đó là Jessie Ann.”

“Và rồi cô ta xuất hiện ở văn phòng và đánh bay em gái của anh?”

“Đúng, cô ấy đã làm thế.”

“Có vẻ như dạo này anh thường xuyên ở bên Jessie Ann nha?”

“Có lẽ.”

“Kể cả khi cô ta đã cho em gái anh một trận ra trò à?”

“Chắc chắn là sau khi cô ấy đã cho em gái tôi một trận ra trò đấy.”

Ronnie cười. “Lũ đàn ông Smith các anh cứ giả vờ xấu bụng thôi. Thế hai người tiền triển thế nào rồi, Bobby Ray?”

“Tôi không biết. Tôi thích cô ấy.”

“Lúc trước anh cũng đã luôn thích cô ta rồi.”

“Phải, nhưng... Giờ khác.”

“Dĩ nhiên. Cả hai đều đã trưởng thành. Nhưng đừng đùa với cô ta, Bobby Ray.”

“Tại sao cô nghĩ tôi sẽ đùa với cô ấy?”

“Tôi không nghĩ anh cố tình làm vậy, nhưng đừng lôi cô ấy vào. Từ lúc tôi có thể nhớ được, mỗi khi nhìn thấy cô ta trong thư viện đọc những quyển tiểu thuyết tình cảm sến súa nhằm nhí, cô ta đã khắc hẳn hai từ “vĩnh viễn” lên trán của mình. Tôi không muốn nhìn thấy cô ta bị tổn thương chỉ vì anh muốn chơi trò tình một đêm với cô ta.”

“Tôi không thể hứa trước điều gì.”

“Vậy thì đừng hành xử như một tên ngốc nhé.”

Smitty cười và nháy mắt. “Tôi sẽ cố gắng.”

“Ngừng. Xin các cậu đấy, ngừng lại đi. Vì những thứ linh thiêng cao cả, ngừng lại ngay!”

Nhưng bọn họ không hề ngừng một chút nào. Màn biểu diễn vẫn tiếp tục.

Khi Jess ngồi trên bàn của Phil, bốn kẻ còn lại vẫy pom-pom¹ và múa may kịch liệt. May còn xoạc chân ra nữa. Cô luôn là một cô gái rất linh hoạt. Ở Chúa, Jess không mang mấy nhóc thú cưng theo bởi nếu bọn chúng mà tru theo bốn tên ngốc này chắc cô sẽ điên lên mất.

Họ sẽ không tậu mấy cái pom-pom ngớ ngẩn ấy nếu như cô không đề xuất cái ý tưởng ngu ngốc này sau khi ăn quá nhiều nấm trúp đen vào một đêm nọ. “Tớ biết rồi! Chúng ta hãy hóa trang thành cổ động viên của Quỷ Sa Tăng cho bữa tiệc Halloween sắp tới đi!”

“Tớ đi đây,” cô cảnh cáo bọn họ.

“Một bài nữa thôi,” May van nài. “Chỉ một bài nữa thôi.”

Họ xoay người lại và bắt đầu một bài cổ vũ mới, động tác lờ nhịp nhau và càng lúc càng có xu hướng bạo lực gia tăng.

Jess chống tay ra lên cái bàn phía sau lưng và thư giãn cả người. “Chào, Smitty.”

“Chào.”

Rồi Jess thét lên và bật ra khỏi bàn. “Anh đến từ cái nơi quỷ quái này vậy?”

“Thiên đường.”

Cô liếc nhìn anh. Anh đứng đấy, cặp mông sẵn chắc tựa vào bàn của Phil, cánh tay to khỏe bắt chéo trước khuôn ngực trắng kiện. Anh ta còn cởi cả áo khoác ra rồi. Sao bọn họ lại không nhận ra gã ta đã bước vào phòng rồi nhỉ?

Jess hít một hơi thật sâu để trấn an những dây thần kinh đã bị kéo đứt của mình, cô chất vấn, “Tại sao anh lại ở đây?”

“Hai lí do.” Anh nhìn bạn của cô. “Các cậu đang có vũ cái gì thế?”

“Không gì cả,” Ba miệng như một, đồng thanh trả lời. Trừ Sabina, “Thật ra...”

Nhưng May đã dậm gót giày vào mu bàn chân của Sabina, khiến cô phải đau đớn rú lên trong im lặng.

May trưng ra nụ cười đẹp đẽ nhất. “Bồ khỏe không, Bobby Ray?”

“Khỏe. Còn bồ?”

“Vẫn tốt. Cảm ơn vì đã hỏi thăm tôi.”

Jess không thể chịu thấu lễ nghĩa tử tế của dân miền Nam nữa; cô gầm lên, “Hai lí do gì?”

Smitty vẫn tỏ ra từ tốn, anh nhìn cô từ trên xuống dưới trước khi mở miệng trả lời, “Đầu tiên, tôi nghe Mace bảo bọn em muốn chúng tôi củng cố an ninh tại nhà của mọi người. Cậu ta đã đến kiểm tra địa điểm, nhưng chúng tôi phát hiện ra một vấn đề.”

“Và?”

“Lũ cún con. Những đũa hay chạy nhảy sẽ là một vấn đề. Nhất là khi bọn tôi muốn đại tu toàn bộ ngôi nhà.”

“Toàn bộ?” Cô nghĩ chỉ gắn thêm vài cái camera và thêm vài lớp cửa chắc chắn hơn thôi. “Tại sao anh lại làm thế?”

“Vì bọn em cần điều này.”

“Và bọn tôi phải chi trả bao nhiêu nữa?”

“Rất nhiều.”

Jess nheo mắt lại. “Vậy anh cần gì?”

“Miễn sao bọn tôi có thể tự do ra vào nhà em trong vài ngày kế tiếp. Càng ít cản trở thì bọn tôi càng có thể mau chóng hoàn thành công việc.”

“Chắc rồi. Bọn tôi sẽ nghĩ cách rồi báo anh biết. Và lí do thứ hai anh đến đây là?”

“Tối nay em sẽ đến lúc mấy giờ?”

Con sói dâm dê tự mãn này! “Ai nói tối nay tôi sẽ sang nhà anh hả?”

“Tôi nói.”

Jess khoanh tay trước ngực. “Xin lỗi, khiến anh phải thất vọng rồi, tôi đã có kế hoạch.”

“Kế hoạch?” Cô có thể nhìn thấy cơ thịt cả người anh ta căng ra mặc dù mông của anh vẫn còn dính chặt vào bàn. “Kế hoạch gì?”

“Kế hoạch với Bầy của tôi...”

“Anh nên tham dự cùng bọn tôi,” Phil chen vào.

Và cả bọn đều xoay sang nhìn anh ta, hốt hoảng.

“Tôi nên?” Smitty hỏi.

“Phải, dĩ nhiên rồi.”

Gã đàn ông quả là độc địa. Hiện thân của quỷ dữ.

Smitty nhìn về phía cô. “Jessie Ann?”

“Chắc rồi,” cô nói sau khi đã thanh thanh giọng. Anh nên đến dự.”

“Không...”

Nhưng Sabina đã chặn đứng lời cầu xin của May bằng cách bịt miệng cô. “Bọn tôi rất mong anh có thể đến dự,” Sabina nhập bọn, kể cả khi cô đang phải vật lộn với May. “Phải rồi, anh sẽ đến đấy. Chín giờ nhé.”

Phil ghi lại thông tin của câu lạc bộ và ném mảnh giấy cho Smitty.

Smitty nhìn vào mảnh giấy. “Caleb’s Corner? Chưa bao giờ nghe nói đến.”

“Chỗ đó tuyệt lắm. Anh sẽ thích ngay thôi.”

Chết chắc rồi.

Về mặt của Smitty cho Jess biết anh đã nhìn thấu cái bẫy bọn họ đang dẫn dụ anh vào, nhưng anh không biết cái bẫy này sẽ đưa đến đâu. Và Jess biết sau đêm nay, Smitty có thể sẽ cắt đứt quan hệ với cô. Anh sẽ không bao giờ nói chuyện với cô nữa. Không bao giờ.

Smitty dứt mảnh giấy vào túi áo và chậm chậm tiến đến chỗ cô. “Tối nay gặp lại,” anh nói.

“Ừ, tối nay gặp lại.”

Rồi đôi tay của anh nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, giữ chặt cô lại. Không đòi nào. Đừng nói anh sẽ hôn cô ngay trước mặt Bầy của cô đấy chứ? Họ cũng chưa từng yêu cầu đôi phương giữ bí mật mỗi quan hệ thể xác này, nhưng Smitty chưa bao giờ tỏ ra say đắm công khai thể này với những người phụ nữ đã ngủ với anh. Chỉ ít từ khi cô quen anh thì đã vậy. Nhưng trước khi cô có thể suy xét kĩ càng, anh đã hôn cô rồi. Một nụ hôn ngọt ngào nhưng, đồng thời, cũng tuyên cáo chủ quyền rõ ràng. Anh đang chứng tỏ cho những người đàn ông trong bán kín ba mươi dặm biết rõ Jess thuộc về ai. À, là tạm thời thuộc về ai.

Sau khi khiến cô hoàn toàn nhũn như bột, Smitty lùi lại và nháy mắt với cô. Anh xoay người và tiến đến thang máy, suốt khoảng thời gian này, mắt anh không rời khỏi Phil cho đến khi hai cánh cửa thang máy đóng sập lại.

Tiếp theo đó là một tràng im lặng dài và đầy ngưng đọng. Cho đến khi Sabina nêu ra một vấn đề rất rõ ràng, “Anh ta đang nghi ngờ cậu và Phil có gì đó với nhau?”

“Tớ nghĩ vậy,” Jess đáp trả, hoàn toàn bị mê hoặc. “Đây chắc chắn là chiêu ‘khúc xương này là của tao’ điển hình của bọn Smith đấy.”

Jess và Sabina nhìn nhau một vài giây trước khi cùng phá lên cười.

“Tớ á? Và Phil?”

Sabina thả May ra để cô có thể đập bàn. “Cười chết tớ rồi!”

Phil húng hắng giọng. “Anh không nghĩ chuyện này có gì buồn cười hết. Anh vốn đã là một mối đe dọa đối với toàn thể nam giới rồi.”

Vợ và bạn thân của anh càng cười lớn hơn nữa.

“Hãy là cậu chịu thua đi,” Danny đề nghị. “Cậu càng thanh minh càng thêm tội thôi.”

“Chờ đã!” May ra lệnh. “Chờ đã. Còn Smitty thì sao? Cậu không thể để anh tham dự kế hoạch tối nay được. Không công bằng chút nào!”

Tất cả mọi người trừ May đều cười bò càn, khiến cô Chó hoang tội nghiệp đỏ mặt tía tai ùng ùng bỏ đi...

Ghi chú:

1. Những quả cầu làm từ giấy, thường được các nữ cổ động viên sử dụng trong màn nhảy múa, nhào lộn và cổ vũ trong các sự kiện thể thao.